

*„Tamíme a co ten mezinárodní
zatykač na prince Hámida?“
„Dobřej fór Karle, nechčeš se radši
věnovat Rusku a Číně?“*

Autor: Tom Zaja

Menšiny se uprchlíky ve státech Zálivu stát nemohou – ty je totiž předem označily za sektářské rozvraceče: z **drúzů** máme hrůzu a s **alavity** nejsou žerty. Křesťané a **jezídové** nasazovali vlastní kůži od první chvíle, a pokud si **tuniská zpráva** nevymýšlí, někteří z nich dokonce jí o kus **nedobrovolně** přišli. Když tedy BBC projevuje obavy o arabskou bezpečnost, identitu a společenskou harmonii, zatímco mlčí o totožných, ale nepoměrně větších hrozbách terorismu a neintegrace sužujících v podobě imigrační noční můry Evropany, zřejmě jde o jejich představu „šíření pokoje mezi lidmi dobré vůle.“

Katar ovšem poskytuje útočiště výjimečným jednotlivcům, jako je třeba nejneotřelejší „alarmista“ loňského roku: „kluk s budíkem – oběť islamofobie“ Ahmed Mohamed, jehož elektronické hodiny v kufříku – k nerozeznání podobné bombě – vyvolaly adekvátní reakci učitelů a policie, následně označenou za rasistickou a islamofobní. Ahmed se při vyšetřování choval pasivně agresivně a nespolupracoval, zřejmě na základě pokynů svého **otce** – **muslimského aktivisty**, který se už dříve podílel na mediálním cirkusu floridského reverenda Terryho Jonese, který se proslavil „procesem s Koránem.“ Ahmed se však přesto stal improvizovaným mučedníkem pro prezidenta Obamu, Marka Zuckerberga, Harvard a dokonce i NASA – kde by případně mohl do budoucna nabýt cenné poznatky řekněme na poli balistiky.

Do boje za sociální spravedlnost v Americe se však Ahmedova rodina zjevně nevložila celým srdcem a duší, a tak bez meškání zvedla kotvy a z texaského Irvingu se přesunula v rámci blíže neupřesněné dohody do Dauhá. Podle všeho si však s sebou odnesli aspoň texaskou náklonost k velkému a většímu, jelikož Mohamedové žalují školu a město Irving o **15 milionů dolarů**.

Katar je skutečně podivnou azylovou destinací pro halasné ochránce občanských svobod a demokracie. Tato ultrakonzervativní a velice nesnášenlivá dědičná monarchie neumožňuje vytváření politických stran a odborů. Vládní poskytovatel internetového připojení Ooredoo cenzuruje urážlivý obsah webů, diskusních fór i emailů.

*Chlapec s budíkem, nebudícím
žádné podezření*

K výstavbě první křesťanské modlitebny v zemi došlo až v roce 2008 – a to ještě kostelík nesměl mít věž ani vnější krucifixy a dlouhé měsíce po otevření jej museli hlídat. Neabrahámská náboženství pak stát neuznává vůbec. Islám v Kataru požívá zřetelně privilegovaného postavení, a když se někdo dostane do křížku se zákonem, může mu naučení se zpaměti Koránu umazat několik měsíců z rozsudku. **Mnohoženství je legální, znásilnění manželky považováno za právní absurditu a výpovědi žen mají ceny poloviny mužské.**

V katarské společnosti se jasně projevuje rasismus vycházející z odporu k velkému počtu svobodných mužských dělníků z jižní Asie. Vládě se je podařilo na jeden den v týdnu vykázat z obchodních středisek a tržišť uzákoněním tzv. „rodinných dnů.“ Jednoho výměnného amerického studenta tamější rasismus velice rozrušil – nebyl však jeho obětí, ale těžil ze svého „bělošského privilegia.“ **Diskriminace na základě barvy pleti a rasy v nebělošských zemích zůstává u sluníčkářského kulatého stolu tabu – navíc ji ani nelze zaonačit jako náboženskou nesnášenlivost, jelikož se Katařané chovají k bangladéšským muslimům se stejným despektem jako k nepálským či indickým hinduistům.**

S takovou pověstí na poli ochrany lidských práv by člověk čekal, že „bojovníci za sociální spravedlnost“ budou vlastními těly bránit katarským představitelům ve vstupu na americké univerzity – vládnoucí emír se však ke svému nadšení při návštěvě Georgetown University dočkal bouřlivých ovací. Redaktoři televizního pořadu *60 Minutes* se o Kataru pokusili natočit investigativní reportáž, výsledný produkt však připomíná spíše reklamu cestovní agentury. Tento příznivě nakloněný přístup je výsledkem zásadní proměny v zahraničněpolitických vztazích. Ne tak dávno označoval Washington Al-Džazíru za „extrémistickou,“ dnes už jí ale proamerická zaujatost vynáší chválu politické třídy. Její někdejší generální ředitel Wadah Khanfar okamžitě rezignoval po odhalení z WikiLeaks, které přinášely svědectví o natolik těsné spolupráci se CIA, že obsah podléhal schvalování americké agentury.

V jistých ohledech však katarská média pracují pod mírnějším dohledem a tlakem politické korektnosti než jejich západní kolegové. Arabská Al-Džazíra dlouhodobě poskytuje vysílací čas

ohnivému kazateli Jusúfu al-Karadávímu, Patu Robertsonovi islámského světa, k jehož pořadu „Šaría a život“ každý týden usedá 60 milionů lidí. Výstřední devětaosmdesátník udržuje kontakty s Muslimským bratrstvem, aplikuje islamocentrickou horlivost takřka na všechny aspekty sociálního i politického života a dokonce vyzval arabský svět, aby se odvrátil od greenwichského středního času a zavedl „Mecký čas.“ Také se kontroverzně vyjadřuje o Židech a státu Izrael, což má zdá se nemalý ohlas i v katarském mainstreamu.

Liga proti pomluvám (The Anti-Defamation League, ADL), ústřední americký sociopolitický Sanhedrin, kterému dnes předsedá neo-Nasi Jonathan Greenblatt, puntičkářsky shromažďuje stovky „antisemitských“ karikatur v databázi, jejíž největší část tvoří materiál z mainstreamových novin semitských zemí. Zdaleka nejvíc, o parník před Íránem či Palestinou, jich pochází z katarských novin – všechny čtyři **dodávají** pravidelné příspěvky do tohoto svébytného žánru politické karikatury, k jehož ocenění zpravidla ani není třeba velké zběhlosti v arabském jazyce. V poslední době věnoval pan Greenblatt obzvláštní pozornost „znepokojivé“ postavě Donalda Trump, který dle jeho vyjádření pro izraelskou televizi Channel 1 a CNN neprojevil dostatečnou lítost v aféře s vyjádřením podpory od Davida Dukea.

Z katarských novin al-Watan, 11. ledna 2012.

Bohatství a politický systém zajišťují Kataru specifickou formu stability a odstínění před

ničivým působením vnějších nepřátelských sil, lobbistů i kosmopolitismu na sociální a ekonomický život země. Mnozí kroutí hlavami nad tím, jak se Kataru povedlo udržet svou velice konzervativní kulturu a zvyky v prostředí bezbřehého konzumerismu a globalismu. *Kefíje* a bílé hábity zůstávají standardním oděvem a mužští známí se dosud běžně podle starých zvyklostí **zdraví** třením nosů.

Práce katarských cenzorů není obtížná, jelikož všechno byť náznakem podezřelé končí v puritánské bezpečnostní síti. Jedna soukromá škola nedávno **zakázala** vydání *Sněhurky a sedmi trpaslíků* kvůli údajné sexuální narážce – v tomto případě obrázku titulní hrdinky probouzené princovým polibkem. Podobně Ministerstvo hospodářství a obchodu **donutilo** obchody odstranit z nabídky voňavky s logem zajíčka od Playboye nebo dvojsmyslnými názvy jako např. parfém Victoria's Secret Fantasies: Strawberry & Champagne. Paradoxně nešlo o výsledek tlaku shora, ale reakci na pobouření veřejnosti.

Riziko eroze tradičních hodnot a arabské kultury okázalým blahobytem bývá tedy dost možná přeceňováno. Sociální a političtí pozorovatelé nad touto „odolností“ z dosti dobrých důvodů příliš nejásají, protože bohatství s sebou přineslo určité specifické problémy a jen málo z projevů vysokého sociálního kapitálu typického pro první svět. Soudy v zámožném **emirátu Šardžá** opakovaně řeší **krádeže milionářů** v obchodech, které policejní vedení přičítá přirozeně vysoké míře kleptomanie mezi lidmi. Když do země přišly rychlost měřící kamery, v některých oblastech kolem nich namísto zpomalení naopak začali jezdit ještě rychleji – což umožňují pouštní cesty bez ohrubníků. Oblibu si nadále udržují amatérské závody koní, kdy jsou koně hnáni i 100 mil v pouštním vedru, bez účinných pravidel pro nakládání s koňmi a dalšími **velkými zvířaty**.

Katar si vydobyl titul **nejtlustší země na světě**, na což společnost zareagovala všeobecným rozšířením operace obezity, tzv. bandáže žaludku. Jeden teenager médiím řekl: „Jen vysedáváme, pokušujeme a pojídáme fast food. [...] Všechno za nás dělají jiní.“ Zvířecím symbolem Kataru je přímorožec arabský, i když novodobé trendy by naznačovaly spřízněnost s dugongem indickým, jehož nemotorná, ale nesmírně početná populace se pohodlně živí na hojných pastvinách mořské trávy. Velkým překvapením není asi umístění katarské mládeže na **chvostu 65 zemí** zapojených do **testů PISA**.

Arabská kultura pohrdá slabostí, nejčastěji však v kontextu emocionální nestability a finanční nedostatečnosti. Agrese je pak považována za zdravou a jistý respekt si vysluhuje dokonce i proradnost. V roce 1995 sesadil princ **Hamád ibn Chalífa Al Sání** nekrvavým pučem katarského emíra, zatímco si vládce dopřával dovolené ve Švýcarsku. Nebyl to jen malicherný projev osobních ambicí – vládnoucí emír byl totiž jeho vlastní otec. Vypuzený vládce sice tehdy podle dostupných zpráv syna vyvlastnil, zřejmě však také cítil jistou pýchu na prohnání krve své krve, protože během následujícího desetiletí se z exilu do země vrátil. Jak ostatně praví odvěké arabsko-beduínské pořekadlo: „*Já proti mému bratrovi, já a moji bratři proti našim bratrancům, já, moji bratři a naši bratraci proti celému světu.*“

Tato vyvážená rovnováha loajality nabízí jisté výhody těm, kteří narazí na problémy za hranicemi. Katarský princ **Hámid bin Abdal Sání** žil – údajně z pracovních důvodů – **deset let**

v České republice, kde byl odsouzen za **sexuální zneužívání 16 mladých děvčat**, z nichž čtyři byly mladší 15 let. Díky tlaku katarské vlády a zásahu ministra spravedlnosti Pavla Němce byl Abdal Sání vydán „stíhání“ v Kataru, přestože mezi těmito státy neexistuje dohoda o vzájemném vydávání zločinců a k trestným činům došlo v Čechách. Hned po dosednutí na rodné písečné hroudě byl Abdal Sání okamžitě zatčen a o dva dny později propuštěn. Všechna obvinění byla stažena. Později **zažaloval českou vládu za nezákonné věznění**, a jako náhradu požadoval princ s majetkem, jehož hodnota se počítá v miliardách dolarů, závratných 225 tisíc korun. **V Kataru se sex s osobami mladšími než 16 let trestá doživotním vězením, je-li však oběť z Evropy, o zločin se zjevně nejedná.**

Místo trestání poklesků prznitelů dětí s modrou krví v zemích nevěřících se katarský soudní systém soustředí na perzekuci padouchů formátu básníka, který byl v roce 2011 odsouzen na doživotí za recitaci básně vyjadřující touhu po změně v zemích s dědičnou vládou. Tento jemný náznak byl vyložen jako vybízení ke svržení katarské vlády, přestože parlamentní demokracii zakotvuje i ústava země. Navíc v té době básník studoval v Káhiře. Rozsudek mu byl následně **zmírněn na 15 let** a nedávno obdržel díky zásahu předáka svého kmene nešťastný poeta emírkou milost.

Uniknout před domácími povinnostmi za hranice se stalo dosti úspěšnou praxí. Někteří občané Saúdské Arábie a Kataru – samozvaných strážců sociálního konzervatismu v regionu plném „neislámských“ povýšenců – se tak rádi vydávají do Dubaje (Las Vegas Středního východu) nebo Bahrajnu, kde bývá vždycky pod mrakem (arabský aforismus: Alláh prý tak nevidí, co se děje dole). Dokonce i od roku 1970 vládnoucí sultán a premiér Ománu **Kábús ibn Saíd** je všeobecně považován za homosexuála. Arabský morální absolutismus je mýtem a v těchto destinacích Arabové ochotně nechávají boží zákony na celnici a uvolňují nahromaděný tlak. Dokonce i členové *Hai'a* (náboženské policie Saúdské Arábie) se rádi vydávají přes dálnici krále Fahda na zvrhlé flámy a poté, co si v Bahrajnu vyčistí hlavu, se vracejí domů psychologicky zastrašovat a trestat veřejnost za sebemenší prohřešky.

Hluboce zakořeněné nejistoty přinejmenším zčásti pohánějí i hyperaktivní katarskou diplomatickou a **obchodní aktivitu**. Identitu malého pubertálního státu – ještě před pár desetiletími britské kolonie – lze označit za slabou. Privilegované a neproduktivní občany pak v jejich vlastní zemi převyšují cizinci šestinásobně.

Režimní Katar-ze na sebe bere podobu okázalého utrácení a upoutávání pozornosti na politické scéně. Většina mrakodrapů – postavených v očekávání boomu i proto, že vypadají moderně – zůstává prázdná. Katar vydává hromady peněz na lobbying a PR, takže například švýcarský think-tank **Golden Visa** může Katar označit za druhou nejbezpečnější zemi na světě. Dokonce i katarské královské insignie působí jako gesto volání o pozornost: bombastická limuzína se zubatou vlajkou – **oficiálně barvy krve**.

Vládnoucí elita si zásadní omezení svých politických dovedností i legitimacy vůbec nepřipouští. Dokonce **nově definovala** demokracii jako „přístup k nejlepšímu zdravotnickému a vzdělávacímu systému.“ V reakci na škodlivé zprávy o získání **pořadatelství mistrovství světa ve fotbale** jen díky astronomickým úplatkům někdejší premiér vysvětlil, že to všechno vlastně

není nic než rasismus, islamofobie a protiarabská zaujatost.

Hledat hranici mezi katarskou a arabskou identitou se podobá snaze načrtnout čáru oddělující písečné pláže Zálivu od pouštních dun. Vytvoření organické národní identity bylo od počátku obtížné, menšinoví občané toho totiž hodně sdílejí s ostatními národy v oblasti. Víru, jazyk i krev má Katar společnou se svým jediným pozemním sousedem, i když Katar rozhodně nesmíme házet do jednoho pytle se **saúdskými únosci letadel**. Panarabismus slouží jako strategický nástroj k šíření katarského vlivu a významu. Al-Džazíra dnes své jméno („poloostrov“) interpretuje jako odkaz na Arabský poloostrov, nikoliv „pouze“ Katar jako dřív. Dokonce i fotbalová kandidatura uspěla aspoň navenek díky myšlence přidělení turnaje celému arabskému světu, přestože společné pořádání s další zemí Katar odmítl.

Díky miliardám vynaloženým na nejrůznější formy *public relations* a reklamy se Katar stal značkou skoro do stejné míry jako stát. Potenciálně ji může zastupovat kdokoli – jak ukazuje případ stříbrného házenkářského týmu z mistrovství světa 2015 konaného v Kataru, kde **tři čtvrtiny týmu tvořili evropští profesionálové**. Sportovní svazy se v naplňování svých ambicí nezastavují u náboru cizích sportovců – z házené nejoddanějšího města ve Španělsku neváhali letecky k Perskému zálivu dopravit **skupinu hlučných fanoušků** katarského týmu. Všechny náklady byly samozřejmě proplacené – a to ještě zbylo dost na všimné rozhodčím. **Katařané dávají přednost prázdným vítězstvím před prázdnými vitrínami na trofeje, o nic méně ostudný však není ani monetární patriotismus Evropanů.**

Evropané mohou právem pociťovat závist při pohledu na nadnárodní politický aparát, který hrdě prosazuje arabské zájmy a oslavuje arabskou identitu. Přestože organizace jako Arabská liga oficiálně mluví o jazykovém základě, rasová složka je nepopiratelná. Ostatně „arabský svět“ se arabsky řekne stejně jako „arabský národ.“

Z naší západní perspektivy budou zámožné státy Zálivu i nadále požívat výsadního postavení dlouhodobého míru a prosperity v nestabilním regionu. Jakkoli s sebou přináší status diktátorského sociálního státu také jistá diplomatická úskalí, politicky korektní mainstream uplatňuje na tyto národy i jejich země podstatně laxnější kritéria. Západanům stačí, když obzor místo minaretů vyplňují stříbrem vykládané mrakodrapy. Katařany také nenalezneme mezi uprchlíky reagujícími na azylové volání (**adhan/azán**) Frau Merkelové, což jim vysluhuje jistou esoterickou nevinou. Jestliže média tak tak stačí na objasnění rozdílů mezi **Bibím, Sísím a ISIS, migrační agenda či války o ropovody na velké ropné stezce na Východ projít cenzurou rozhodně nemohou**. Cyničtější komentátoři se nemohou dočkat vyschnutí arabských ropných vrtů – Západ však může padnout ještě dřív, než k tomu dojde. Katar si zajistil 620 tisíc akrů nejlepší australské zemědělské půdy, 1] vlastní desetinu Londýnské burzy a za jejich Porsche (tuto společnost také ostatně z části vlastní) zůstává oblak zvířeného prachu. Rozhodně to není žádný druhý Connecticut...

Poznámka:

1] Cranston, M. Hassad fills its portfolio. *Australian Financial Review*, 7. května 2012.

Druhá část článku Kooky Qatar — More dough than you can sheikh a stick at vyšla na stránkách The Occidental Observer 20. května 2016.